

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1454/2015
27.04.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Биљане Драгојевић и Слађане Накић-Момировић, чланова већа, у парници тужиоца Л.К. из Б.Т., чији је пуномоћник Љ.П., адвокат у Б.Т., против туженог П.В., оснивача пекаре М. СЗР, чији је пуномоћник М.С., адвокат у С., ради поништаја одлуке, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 703/15 од 03.06.2015. године, у седници одржаној 27.04.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 703/15 од 03.06.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Суботици, Судска јединица у Бачкој Тополи П1 21/14 од 12.03.2015. године поништен је као незаконит споразум о престанку радног односа од 31.12.2013. године закључен између тужиоца и туженог којим је тужиоцу престао радни однос. Поништено је решење о престанку уговора о раду број 1/13 од 31.12.2013. године и утврђено је да то решење не производи правно дејство те је тужени обавезан да тужиоца врати на рад и распореди га на одговарајуће послове. Одређен је прекид парничног поступка у делу којим је тужилац тражио исплату припадајућих накнада зараде и других примања од престанка радног односа раније неисплаћених зарада до враћања на рад заједно са законском затезном каматом, као и у делу захтева за уплату пореза и доприноса за обавезно социјално осигурање.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 703/15 од 03.06.2015. године, ставом првим изреке делимично је преиначена првостепена пресуда, тако што је одбијен захтев тужиоца за поништај споразума о престанку радног односа од 31.12.2013. године без деловодног броја закључен између тужиоца и туженог којим је тужиоцу престао радни однос и за поништај решења о престанку уговора о раду број 1/13 од 31.12.2013. године, као и захтев за враћање на рад и распоређивање на одговарајуће послове. Другим ставом изреке преиначено је решење о трошковима поступка тако што је тужилац обавезан да

туженом накнади трошкове у износу од 91.500,00 динара док је у преосталом делу жалба туженог одбијена и потврђено решење о прекиду поступка.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену у делу којим је одбијен захтев тужиоца и тужилац обавезан на накнаду трошкова поступка, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку доношења побијане пресуде нема повреде поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју овај суд као ревизијски пази по службеној дужности, а ревизијом се не указује на друге повреде поступка.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био запослен код туженог у пекари М. СЗР, предузетника П.В., на основу уговора о раду од 01.10.2012. године на радном месту пекара. Тужени је дана 31.12.2013. године донео решење о престанку уговора о раду тужиоца на основу споразума о престанку радног односа. Пре потписивања овог споразума, тужени тужиоцу није доставио посебно обавештење којим би упозорио тужиоца о последицама до којих долази за случај споразумног раскида уговора о раду, већ је у тачки 3. Споразума наведено да је тужилац писменим путем обавештен да по престанку радног односа нема право на новчану накнаду преко Националне службе за запошљавање, као и о томе да му по престанку радног односа не тече стаж осигурања. Предметни споразум не садржи деловодни број. Тужен је у решењу о престанку уговора о раду навео да ће тужиоцу зараде, накнаде зарада и друга примања која је остварио, а које му нису исплаћени до дана престанка радног односа бити исплаћена најкасније у року од 30 дана од дана престанка радног односа. У образложењу решења наведено је и да тужиоцу на основу писаног споразума између послодавца и запосленог престаје радни однос у складу са чланом 177. Закона о раду, да је закључен споразум о престанку радног односа и да у складу са чланом 192. истог Закона тужиоцу престаје радни однос 31.12.2013. године. Тужилац је потписао споразум о престанку радног односа и пријем решења о престанку уговора о раду.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, провостепени суд је усвојио захтев тужиоца и поништио како споразум о престанку радног односа, тако и решење о отказу уговора о раду из разлога што тужилац није примио посебно упозорење о последицама до којих долази у случају престанку радног односа по споразуму.

Другостепени суд је преиначујући побијану пресуду одбио захтев тужиоца за поништај оспорених аката, налазећи да је тужилац упознат са последицама престанка радног односа самим споразумом у коме је то изричито наведено, те да одредбе члана 177. Закона о раду не прописују обавезу послодавца да ово писано упозорење буде садржано у неком посебном – другом акту.

Врховни касациони суд налази да се наведено становиште другостепеног суда заснива на правилној примени материјалног права.

Закон о раду у члану 177. ("Службени гласник РС", број 24/05, 61/05), прописује да радни однос запосленом може престати на основу писаног споразума послодавца и запосленог, а да пре потписивања споразума је послодавац дужан да запосленог писаним путем обавести о последицама до којих долази у остваривању права за случај незапослености. У конкретној чињеничној ситуацији тужени као послодавац није обавестио тужиоца о наведеном у посебном акту, али је то учинио у самом споразуму о престанку радног односа, где је у одредби члана 3. Споразума навео да тужилац по престанку радног односа нема право на новчану накнаду за случај незапослености, као и да му по престанку радног односа не тече стаж осигурања. Сврха или циљ наведене законске одредбе је да се запослени упозори на последице престанка радног односа споразумом, пре потписивања споразума, што је у конкретном случају и учињено, јер је тужилац, према утврђеном чињеничном стању, споразум прочитао и потписао или је у крајњем случају био дужан да га пре потписивања прочита. У поступку је утврђено да је наведени споразум закључен без мана воље на страни тужиоца, тако да се супротним наводима ревизије оспорава утврђено чињенично стање из којих разлога се ревизија, сагласно члану 407. став 2. ЗПП, не може изјавити.

Из наведених разлога применом члана 414. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Јасминка Станојевић, с.р.**